

Sygn. akt VI Ka 21/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Barbara Żukowska

Protokolant Konrad Woźniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze M. P.

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2016 roku

sprawy **A. G.** ur. (...) w Z.

s. A., T. z domu M.

oskarżonego z art. 226 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 6 listopada 2015 r. sygn. akt II K 193/15

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. G. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu do ponownego rozpoznania

Sygnatura akt VI Ka 21/16

UZASADNIENIE

A. G. został oskarżony o to, że w dniu 28 grudnia 2014 roku w Z. znieważył słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe funkcjonariusza Policji sierż. szt. M. Ż. w trakcie wykonywania przez niego obowiązków służbowych

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 6 listopada 2015 roku w sprawie II K 193/15:

I. uznał oskarżonego A. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. występku z art. 226 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka będzie wynosić 20 (dwadzieścia) złotych,

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu A. G. na poczet orzeczonej kary grzywny 2 (dwa) dni zatrzymania w sprawie tj. 28.12.2014 r. i 29.12.2014 r.,

III. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego A. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (DZ.U. nr 49 poz. 223 z 1983r. z późn. zm.) wymierzył mu opłatę w wysokości 80 (osiemdziesiąciu) złotych.

Apelację skierowaną przeciwko całości wyroku Sądu I instancji wywiódł oskarżony i w osobiście sporządzonej apelacji zarzucił:

1. „obrazę prawa materialnego poprzez przyjęcie, że czyn oskarżonego polegający na znieważeniu policjanta w trakcie wykonywania przez niego obowiązków wyczerpuje dyspozycję art. 226 kk podczas gdy z brzmienia przepisu wynika, iż musi wystąpić w związku z pełnieniem obowiązków do czego sąd w wydanym orzeczeniu się nie odniósł i nie poczynił odpowiednich ustaleń.
2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk oraz art. 4 i 410 kpk – przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w wybiórczym i dowolnym dopasowaniu dowodów na potwierdzenie przyjętej przez sąd wersji zdarzeń, która to opierała się wyłącznie na zeznaniach funkcjonariuszy policji, natomiast wyjaśnienia A. G., czy zeznania B. P. i A. B., w części w której nie były spójne z relacją funkcjonariuszy zostały pominięte poprzez odebranie im waloru wiarygodności,
3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, w postaci przyjęcia nieprawidłowej kolejności wydarzeń, wbrew zasadom doświadczenia życiowego i bez logicznego uzasadnienia przyjętej wersji zdarzeń.”

Stawiając powyższe zarzuty oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Słusznym jest podniesiony w apelacji oskarżonego zarzut obrazę przepisu prawa materialnego, w sytuacji uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, w opisie którego brak było wszystkich ustawowych znamion przestępstwa z art. 226 § 1 kk.

A. G. uznany został zaskarżonym wyrokiem za winnego znieważenia funkcjonariusza Policji w czasie wykonywania przez niego czynności służbowych. Warunkiem odpowiedzialności karnej sprawcy znieważenia funkcjonariusza podczas wykonywania przezeń działań służbowych jest i to, aby znieważenie funkcjonariusza nastąpiło nie tylko **podczas** ale także **w związku** z wykonywaniem przez niego tychże czynności.

Sąd Rejonowy bezkrytycznie, bez zastrzeżeń podzielił zasadność oskarżenia mimo, iż przepis art. 226 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym od 25 lipca 2008 roku (tj. od wejścia w życie ustawy z 9 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny – Dz. U. Nr 122, poz. 78) przewiduje karalność znieważenia funkcjonariusza publicznego **podczas i** w związku z wykonywaniem czynności służbowych (a nie podczas **lub** w związku z wykonywaniem takich czynności).

Zapadły wobec A. G., wydany z obrazą przepisu prawa materialnego, wyrok nie mógł się ostać.

W sytuacji wniesienia apelacji wyłącznie na korzyść oskarżonego nie jest możliwym czynienie ustaleń dlań niekorzystnych, możliwym jest natomiast w kontekście dokonanych już ustaleń rozważenie odpowiedzialności A. G. na płaszczyźnie art. 216 kk, pod warunkiem spełnienia przesłanki prowadzenia postępowania karnego w postaci skargi uprawnionego oskarżyciela tj. pokrzywdzonego lub prokuratora, jako że czyn kwalifikowany z art. 216 kk jest ścigany z oskarżenia prywatnego.

Brak skargi uprawnionego oskarżyciela winien skutkować wydaniem wyroku umarzającego postępowanie karne (por. wyrok SN z 10.XI.2012r., II KK 287/12).

Zważywszy na powyższe Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.